

TAR 2005/142: ontslag op elke redelijke grond

Instantie:	Centrale Raad van Beroep	Datum:	28 juli 2005
Magistraten:	Wolleswinkel	Zaaknr:	04/1938 AW; 05/673 AW
Conclusie:	-	LJN:	AU0580
Roepnaam:	-		

Snel naar: Essentie | Samenvatting | Uitspraak

Essentie

ontslag op elke redelijke grond

Samenvatting

Na strafrechtelijke veroordeling wegens geweldsdelict is betrokkene, bode op het stadhuis in tijdelijke dienst voor onbepaalde tijd, ontslagen, primair op elke redelijke grond en subsidiair wegens ongeschiktheid anders dan. Raad deelt nie het oordeel van de rechtbank dat de primaire ontslaggrond ongemotiveerd was nu uit het voornemen onmiskenbaar naar voren komt dat het gepleegde geweldsdelict de redelijke grond oplevert als hier bedoeld. Subsidiaire grond kan in het midden blijven.

Bron: Tijdschrift voor Ambtenarenrecht (TAR)

In deze zaak ging het om een gemeenteambtenaar die de functie van bode bekleedde. Betrokkene had, na stilzwijgende voortzetting van een aantal opeenvolgende tijdelijke aanstellingen op grond van artikel 8:12 (oud) van de CAR/UWO een zogenoemde tijdelijke aanstelling voor onbepaalde tijd verkregen.

Betrokkene is veroordeeld door de Rechtbank 's-Gravenhage, Sector Strafrecht, voor in de privé-sfeer gepleegde openlijke geweldpleging. Hij is bestraft met een gedeeltelijk voorwaardelijke gevangenisstraf.

Vanwege het feit dat sprake was van geweldpleging (in combinatie met disfunctioneren) is aan betrokkene ontslag verleend, primair op een 'redelijke grond' en subsidiair op grond van ongeschiktheid voor de functie anders dan wegens ziekte als bedoeld in artikel 8:6 van de CAR/UWO. De Rechtbank heeft het beroep van betrokkene gegrond verklaard. De Centrale Raad van Beroep heeft in de eerste plaats bevestigd dat sprake was van een tijdelijke aanstelling voor onbepaalde tijd en dat dus niet van rechtswege een vaste aanstelling was ontstaan. De Raad heeft voorts aangegeven dat naar vaste jurisprudentie uit een dergelijk dienstverband op elke redelijke grond ontslag kan worden verleend, mits daarmee niet wordt gehandeld in strijd met een geschreven of ongeschreven rechtsregel of met een algemeen rechtsbeginsel. De Raad achtte het oordeel van het bestuurorgaan, dat reeds het enkele feit van een strafrechtelijke veroordeling en de daaraan ten grondslag liggende feiten een redelijke grond als hiervoor bedoeld vormden, juist, ondanks het feit dat het strafbaar feit niet was gepleegd in het kader van de functie-uitoefening. De Raad vernietigde de aangevallen uitspraak en verklaarde het beroep van betrokkene alsnog ongegrond.

Bron: Juridisc Ambtenarenrecht

Uitspraak

Uitspraak in het geding tussen:

het College van burgemeester en wethouders van de gemeente Schoonhoven, appelland,

en

[gedaagde], wonende te [woonplaats], gedaagde.

I. Ontstaan en loop van het geding

Namens appelland is op de daartoe bij aanvullend beroepschrift aangevoerde gronden hoger beroep ingesteld tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 1 maart 2004, nr. AWB 02/5071 AW, waarnaar hierbij wordt verwezen.

Appelland heeft op 17 november 2004 een nieuw besluit genomen ter uitvoering van de aangevallen uitspraak. Het hiertegen bij de rechtbank ingediende beroepschrift is aan de Raad gezonden en appelland heeft nadere stukken ingezonden.

Het geding is behandeld ter zitting van 23 juni 2005, waar appelland zich heeft laten vertegenwoordigen door mr. J.J. Blanken, advocaat te 's-Gravenhage, en mr. J. Eshuis, werkzaam bij de gemeente Schoonhoven. Gedaagde is niet

verschijnen.

II. Motivering

1. Voor een uitgebreidere weergave van de in dit geding van belang zijnde feiten en omstandigheden wordt verwezen naar de aangevallen uitspraak. De Raad volstaat met het volgende.

1.1. Gedaagde was sedert 1988 werkzaam bij het gemeentelijk [naam bedrijf]. In het begin van 1997 is hij uitgevallen als gevolg van rugklachten. Bij besluit van 14 april 1999 is aan gedaagde met ingang van 1 april 1999 ontslag verleend op grond van ongeschiktheid voor zijn functie wegens ziekte. Bij besluit van dezelfde datum is hij, op basis van een tijdelijke proefaanstelling van één jaar, voor 28 uur per week aangesteld als [naam functie] in het stadhuis. Per 1 april 2000 is deze proefaanstelling met nog een jaar verlengd tot 1 april 2001, na welke datum de aanstelling op grond van artikel 8:12 (oud) van de Collectieve Arbeidsvoorwaardenregeling van de gemeente Schoonhoven (CAR/UWO) is overgegaan in een tijdelijke aanstelling voor onbepaalde tijd.

1.2. In november 2001 is gedaagde in verzekering en aansluitend in voorlopige hechtenis gesteld op verdenking van poging tot zware mishandeling en openlijke geweldpleging. Bij vonnis van de rechtbank 's-Gravenhage van 21 februari 2002 is gedaagde ter zake van die feiten veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden waarvan 5 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaar.

1.3. Na het voornemen hiertoe bij brief van 28 maart 2002 aan gedaagde kenbaar te hebben gemaakt, heeft appellant gedaagde bij besluit van 14 juni 2002 met ingang van 1 juli 2002 ontslagen, primair op een "redelijke grond" en subsidiair op grond van ongeschiktheid anders dan wegens ziekten of gebreken zoals bepaald in artikel 8:6, eerste lid, van de CAR/UWO. Het bezwaar van gedaagde is door appellant bij besluit van 27 januari 2003 (bestreden besluit I) ongegrond verklaard.

2. De rechtbank heeft - voorzover thans nog van belang - het beroep tegen het bestreden besluit gegrond verklaard, met bepalingen omtrent proceskosten en griffierecht. Zij overwoog daartoe dat de primaire grondslag van het ontslag ("redelijke grond") niet van een motivering was voorzien en dat de subsidiaire ontslaggrond (ongeschiktheid) was gebaseerd op voorvallen uit de tijd dat gedaagde bij het [naam bedrijf] werkzaam was. Dat gedaagde als zodanig is ontslagen en daarna weer is aangesteld als [naam functie], heeft naar het oordeel van de rechtbank tot gevolg dat niet kan worden gesproken van een doorgaand dienstverband zodat voorvallen en/of disfunctioneren daterend van vóór 1 april 1999 niet ten grondslag kunnen worden gelegd aan het ontslag als [naam functie]. Nu blijkens de stukken het voornemen bestond om het tijdelijk dienstverband van gedaagde als [naam functie], ondanks de kritische kanttekeningen bij zijn functioneren, om te zetten in een vaste aanstelling, kan disfunctioneren in de functie van [naam functie] volgens de rechtbank evenmin aan het ontslag ten grondslag worden gelegd.

3. Ter uitvoering van de aangevallen uitspraak heeft appellant, na het voornemen daartoe op 1 juli 2004 aan gedaagde bekend gemaakt te hebben, op 17 november 2004 een nieuw besluit op bezwaar genomen. De Raad stelt vast dat het geding in hoger beroep zich op de voet van artikel 6:19 van de Algemene wet bestuursrecht mede tot dit besluit (bestreden besluit II) uitstrekt.

4. Voorts overweegt de Raad het volgende.

4.1. Vast staat dat er ten tijde van het ontslag sprake was van een tijdelijke aanstelling voor onbepaalde tijd. Naar vaste jurisprudentie van de Raad (CRvB 19 februari 2004, LJN AO5016) kan de ambtenaar die in tijdelijke dienst voor onbepaalde tijd is aangesteld op elke redelijke grond ontslag worden verleend, mits het ontslagverlenend orgaan daarmee niet in strijd komt met een geschreven of ongeschreven rechtsregel of met een algemeen rechtsbeginsel.

4.2. Het oordeel van de rechtbank dat appellant heeft nagelaten in het bestreden besluit I aan te geven welke de redelijke grond was waarop het ontslag - primair - is gebaseerd, wordt door de Raad niet onderschreven. Het bestreden besluit I, bezien in samenhang met het primaire ontslagbesluit van 14 juni 2002 en het daaraan ten grondslag liggende ontslagvoornemen, berust onmiskenbaar op de overweging dat het door gedaagde gepleegde geweldsdelict de vereiste redelijke grond oplevert om het dienstverband met gedaagde te beëindigen. Ter zitting heeft de gemachtigde van appellant nog eens bevestigd dat dit delict op zichzelf reeds als doorslaggevend is aangemerkt.

4.3. Gelet op de ernst en op het brute en gewelddadige karakter van het door gedaagde gepleegde feit, is de Raad van oordeel dat appellant het ontslag daarop in redelijkheid heeft kunnen baseren. Niet ten onrechte heeft appellant, mede gezien het publieke karakter van gedaagdes functie als [naam functie] op het stadhuis, grote betekenis toegekend aan de schade die gedaagde met zijn gedrag heeft toegebracht aan het aanzien van de openbare dienst en aan het vertrouwen dat het publiek in gemeentelijke functionarissen moet kunnen stellen. Anders dan gedaagde meent, doet hieraan niet af dat hij het delict niet in de uitoefening van zijn functie heeft gepleegd.

4.4. Het bestreden besluit I houdt dus in rechte stand. Nu het ontslag op een redelijke grond is en kon worden verleend, kan in het midden blijven of appellant - subsidiair - op goede gronden heeft aangenomen dat gedaagde ongeschikt is voor de uitoefening van zijn functie.

4.5. De aangevallen uitspraak komt voor vernietiging in aanmerking en het beroep van gedaagde dient alsnog ongegrond te worden verklaard.

5. Met de vernietiging van de aangevallen uitspraak ontvalt de grondslag aan het ter uitvoering van die uitspraak genomen bestreden besluit II, zodat ook dit besluit moet worden vernietigd.

6. De Raad acht tot slot geen termen aanwezig toepassing te geven aan artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht

inzake vergoeding van proceskosten.

III. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep:

Recht doende:

Vernietigt de aangevallen uitspraak;

Verklaart het beroep tegen het besluit van 27 januari 2003 ongegrond;

Vernietigt het besluit van 17 november 2004.

Copyright © Kluwer 2012

Kluwer Online Research

Dit document is gegenereerd op 07-03-2012

Op dit document zijn de algemene leveringsvoorwaarden van Kluwer van toepassing.